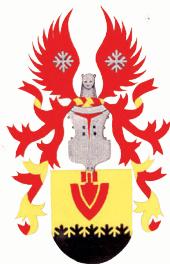

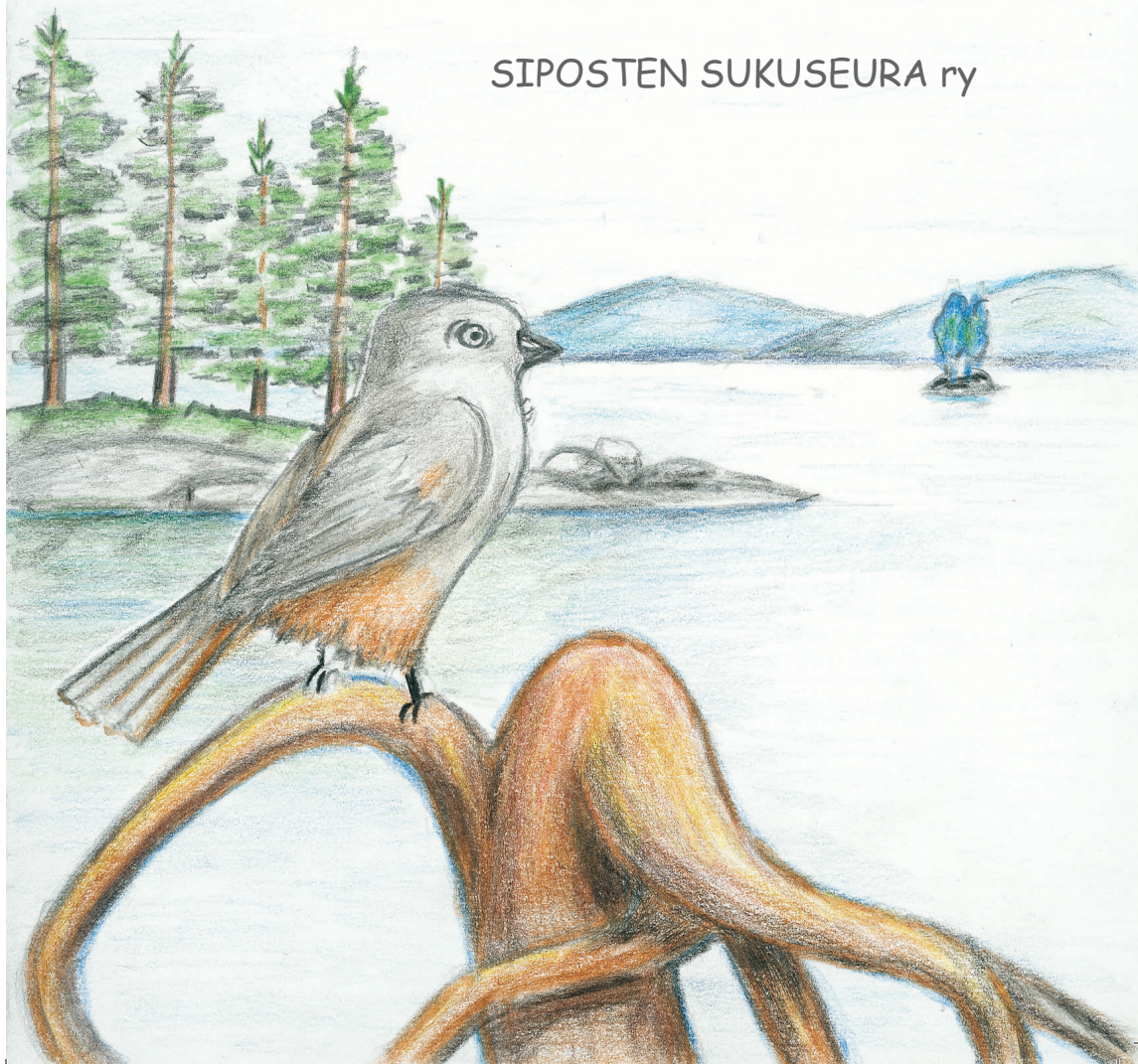
SUKU

NUMERO 8 2011

VIESTI

SIPOSTEN SUKUSEURA ry

Siposten sukutapaaminen 2.7.2011

LOUNASMENU

SAVOLAISET SAPUSKAT noutopöydästä

Alkuruoka Palvattua lihaa (possua)
Sienisalaattia
Vihreä salaattia

Pääruoka Retamuikut (reta=kermaa)
Perunasosetta
Punajuurta
Suolakurkkua
Leivät ja ruokajuomat

Jälkiruoka Mustikkakukkoa
Vaniljakastiketta
Kahvi

+++++

HUOM!

**Kerrothan erikoisruokavaliosi
ilmoittautumisen yhteydessä.
Tai puh. 040-5271190**

**Ilmoittautuminen sukujuhlaan
15.6.2011 mennessä.**

SISÄLLYS

PUHEENJOHTAJA.....	4
MUISTOJA JA KERROTTUJA PALOJA...	6
ONNIN JA ELINAN TARINA.....	9
SIPOSEN VELJEKSET SOUTIVAT.....	14
SOUTUMIETTEITÄ.....	18
SUKUJUHLAN OHJELMA 2.7. 2011.....	20
ILMOITTAUTUMINEN	21
TERVETULOA RAUTAVAARALLE.....	22
AJO-OHJE.....	23

Siposten suku kokoontuu Rautavaaran Metsäkartanossa

On taas aika tarkastella sukuseuran mennyttä toimintaa ja suunnitella tulevia suvun asioita. On kulunut kaksi vuotta siitä, kun me sukuseuran jäsenet tapasimme 4.-5.7.2009 Ilomantsin Petkeljärven retkeilykeskuksessa. Kahden päivän aikana käsittelimme lähes sadan jäsenen läsnä ollessa virallisia sukuseuran asioita, retkeilimme lähimaastossa ja kuulumme Heikki Turusen ajatuksia hänen kirjoistaan ja yhteyksistä sukuumme. Toisena päivänä vierailimme Möhkön ruukissa ja sen museotiloissa sekä kävimme rajan pinnassa katsomassa jatkosodan taistelutantereita, joissa kenraali Raappanan johdolla käytiin ratkaisevia sodan lopputaisteluja. Samalla tarinoitiin ja kuultiin monia suvun jäsenten tarinoita ja kokemuksia menneiltä ajoilta. Pidän näitä tapaamisia hyödyllisinä suvun perinteiden ja yhteenkuuluvuuden kannalta. Lisäksi jokaisen tapaamisen aikana voimme tutustua uusiin suvun jäseniin.

Viime kesänä oli suvun uutena, yhteisenä toimintona osallistuminen Sulkavan soutuun heinäkuun 10. päivänä. Hankimme osuuden kirkkoveneestä ja 12 innokasta soutajaa löytyi suvun piiristä. He soutivat Kari Miromäen johdolla yli 60 kilometrin reitin. Hieno, noin kuuden tunnin suoritus koko porukalta, joka ei ollut harjoitellut yhdessä ennen soutuja. Kotisivuillamme on lisää tarinaa, muun muassa ET-lehden toimittajan artikkeli "Siposten suku soutaa Saimaalla" sekä Martti Siposen ja Anne Murtosen kokemuksia soutuurekkestä. Olemme edelleen suunnitelleet osallistumista kesän 2012 Sulkavan soutuun, mutta tällä kertaa retkisoutuun, jossa aika ei ole tärkeä, vaan osallistuminen retkeen ja siitä nauttiminen. Retkestä voi kysyä lisää Kari Miromäeltä, joka on useina vuosina osallistunut Sulkavan soutuun.

Sukuseuran tarkoituksena on tutkia ja selvittää suvun historiaa ja vaihteita, vaalia suvun perinteitä ja edistää yhteenkuuluvuuden tunnetta jäsenten kesken. Tarkoitus on myös toimia yhdistävänä tekijänä eri sukuhaarojen kesken. Parhaiten tätä tarkoitusta edistetään järjestämällä sukuseuran tapaamisia, kokouksia ja toimintoja, joissa voidaan keskustella ja käsitellä suvun asioita ja tavata suvun jäseniä. Lisäksi sukumme kirja "Pielisen Siposia" on oivallinen historiakuvaus suvun vaiheista Pohjois-Karjalassa ja sen jäsenten taustoista. Kirjasta saa tietoja omista juuristaan ja

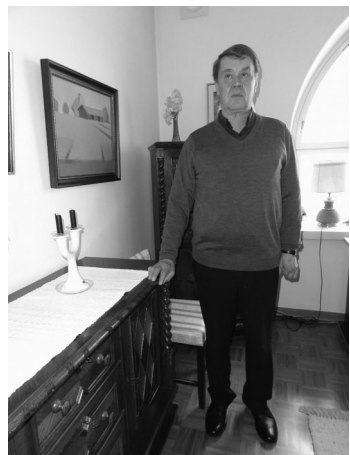
suvustaan, joihin kannattaa tutustua. Kotisivumme (www.genealogia.fi/sukus/siponen) kertoo sukuseuramme toiminnasta sen alusta 1995 alkaen ja seuraa toimintaa eri aikoina. Sieltä voi löytää tuotteita, joita on suunniteltu vain suvun jäsenille ja jopa ruokareseptejä. Voimme osaltamme kerätä ja haastatella vanhoja sukumme jäseniä ja koota niistä tarinoita kotisivuille muillekin tiedoksi. Näitä tarinoita on toistaiseksi niukasti.

Seuraava Siposten sukuseuran sääntömääräinen kokous ja sukujuhla järjestetään lauantaina 2.7.2011 Rautavaaran Metsäkartanossa. Sen sijainti ja puitteet ovat erittäin hyvät tapaamiselle ja kokoukselle. Olemme siellä Pohjois-Karjalan ja Savon Siposten raja-alueilla, jossa sukumme jäsenet ovat asuneet ja toimivat nykyisinkin. Pyrimme jatkossakin ottamaan huomioon suvun jäsenten toiveita asioista ja kokoontumispaikoista. Hallitus tekee vuosittaisen toimintasuunnitelman, joka hyväksytään sukukokouksessa. Siihen voi esittää aiheita ja asioita, joita toivotaan suvun piirissä käsiteltävän. Kiitän hallituksen ja toimikuntien jäseniä aktiivisesta toiminnasta sukuseuran hyväksi. Sukuseura on toiminut hyvin ja talous on kunnossa. Tulevaisuus näyttää myös turvatulta ja myönteiseltä. Pyrimme hankkimaan lisää uusia jäseniä. Hallitukseen ja toimikuntiin tarvitaan myös uusia jäseniä.

Toivon seuraavaan sukukokoukseen ja tapaamiseen heinäkuun alussa runsaasti osanottajia. Se on järjestyksessä yhdeksäs kokous. Silloin käsitellään yhdessä suvun asioita ja tapahtumia sekä kuullaan monia tarinoita suvun menneistä kokemuksista ja jäsenistä.

Tervetuloa mukaan yhteiseen sukujuhlaan Rautavaaran Metsäkartanossa!

Veikko Sipola
Puheenjohtaja

MUISTOJA JA KERROTTUJA PALOJA SOTA-AJALTA

Isäni Akseli oli vanhin Annin seitsemästä pojasta. Hän oli rakentanut oman mökin Keskivaaran toiselle laidalle kotipihansa lähelle kahdelle lapselleen ja uudelle nuorikolleen.

Isän ensimmäinen avioliitto päättyi vaimon kuolemaan ennen kuin oli kunnolla ehtinyt alkaakaan. Lentävä keuhkotauti vei lapsilta äidin. Vuosi oli uuden kumppanin kanssa totuteltu yhteiseloa, kun kävi kutsu sotaan yhdessä kuuden veljen kanssa. Myös Lahja-sisko lähti lotaksi rintamalle. Kotiin jäi nuorikko kahden lapsen kanssa ja samalle vaaralle Anni-äiti nuorimman tyttärensä Martan kanssa. Kohta oli myös kotijoukkojen lähdevä evakkoon Lapinlahdelle. Evakkotaipaleen jälkeen syntyi poika ja tuli rauha. Rauha ei kestänyt kauan ja jatkosota vei taas miehet rintamalle.

Niihin aikoihin postia odotettiin, toivottiin ja pelättiin. Ja kun kirje vihdoin tuli, sanaton kiitos kohosi ylös ja kädet hakeutuivat ristiin. Vielä oli kaikki tallella.

Iltaisin rukki surisi ahkerasti, piti saada lämmintä kaikille siellä rintamalla ja myös kotijoukoille. Siinä samalla ajatus riensi jokaisen luo vuorollaan.

Tuli sitten posti jota oli koko ajan pelätty. Reino, toiseksi nuorin veljeksistä, oli haavoittunut pahasti ja makasi Helsingissä sotasairaalassa. Huonona oli, pitäisi mennä katsomaan. (Reino haavoittui 20.9.1943).

Anni-äiti ei voinut jättää hupaista kotiväkeä, joten päätettiin, että Martta-tytär, nuorimmainen sai lähteä. Martta mietti, että mitä ihmettä pukisi päälleen. Sota-aikana ei saanut kangasta, vaatteista puhumattakaan, vaikka rahaakin olisi ollut.

Anni-äitiä haettiin sopivasti naapurikylään lapsenpäästöön (hän oli kolmen kylän kättilö), niin Martta totesi tilaisuuden tulleen. Äiti oli muutamaa päivää aikaisemmin onnistunut saamaan 2 vilttiä, Martta teki niistä kävelypuvun itselleen ja hyvän tekikin. Martta oli näppärä käsistään (suutarin tytär), vaikka oli vasta tyttönen, 15-vuotias. Kun Anni-äiti tuli lapsisaunoista kotiin, riensi hän Akselin vaimon (äitini) luo naapurimökkiin ja pöivitteli tytön tempausta: "Minun uudet vilttini Martta leikkeli kävelypuvukseen eikä edes kysynyt lupaa". Martta totesi vain rauhallisesti: "Etpä sinä olisi lupaa kuitenkaan antanut".

Oli varmasti jännää lähteä Helsinkiin. Ensin 20 kilometriä jalkaisin

lähimmälle asemalle ja siitä junalla eteenpäin.

Reino-setä toipui siitä, mutta muistoja siitä sai kantaa läpi elämän. Pienempiä vammoja saivat toisetkin, myös isäni, ei kuitenkaan niin pahoja kuin Reino. Kaikki Anni-mummoni 7 poikaa palasivat sodasta elävänä.

Meidän torppa oli pieni. Isä kävi metsätöissä hevosen kanssa talvella ja kesällä viljeli maata ja yritti raivata lisää peltoa. Navetassa oli 2 lehmää ja muutama lammas.

Kevättalvella 1945 meillä oli 2 tyttöä ja 2 poikaa ja äiti odotti keväällä syntyvää nuorimmaistaan, kun hän näki unen. Unessa isäni tuli hevosella

kotiin ja sanoi jättäneensä maantienvarteen, vajaan kilometrin päähän, 5 jauhosäkkiä. Äiti oli ihmetellyt, että miksi hän jätti jauhosäkit sinne. Isä oli vastannut, että kyllä sinulla on aikaa ne sitten kantaa.

Maaliskuussa isä lähti käyttämään äitiä hevosella lääkärissä Lieksassa, matkaa oli 38 km. Isä jäikin itse sairaalaan, kuumetta oli 40c. Yhden kylämiehen piti tuoda meidän raisu, uusi Leimu-hevonen kotiin, mutta mies oli sortunut "pitkäripaiseen" ja makasi umpihumalassa. Äiti oli laittanut miehen rekeen ja istunut itse päälle ison mahansa kanssa. Vasta kotikylällä seuraavana aamuna oli mies herännyt.

Isä ei siitä sairaudesta toipunut vaan kuoli elokuussa. Äiti jäi yksin 5 lapsen kanssa. minä olin silloin 4-vuotias.

Elettiin päivä kerrallaan. Oli aikainen kevät vuonna 1947.

Ensimmäiset pälvet sulivat mökin seinustalle, ja Maija-sisko piipahti ulos katsomaan, joko voisi hypätä ruutua. Myös kyykäärme oli herännyt ottamaan aurinkoa ja köllötteli siinä tuvan kiveystä vasten. Äiti tappoi käärmeen. Juttu kiersi kylällä ja ihmeteltiin mitähän tuokin tietää...?

Meni muutama viikko ja tuli äitienpäivän jälkeinen maanantai. Äiti oli paistanut leipää ja keitti kahvit aikomuksenaan juoda ne lämpimän leivän kanssa. 7-vuotiaalle Oiva-veljelleni meni roska silmään ja äiti sanoi, että nuku vähän niin se lakkaa karttamasta. Juuri, kun Oiva nukahti, alkoi kuulua merkillistä kohinaa - kuulen sen vieläkin korvissani. Kun menimme ulos, katto oli kokonaan tulessa. Äiti kantoi pienimmän,

2-vuotiaan Reijon ulos ja sitten Oivan. Oiva oli niin unentokkurassa, että juoksi 2 kertaa takaisin sisälle. Äiti joutui kantamaan hänet kolmesti palavasta mökistä ulos. Äiti ehti hakea ainoastaan yhden liinavaatekorin ulos ja sai jo silloin käsiinsä palovammoja. Tunti ja kaikki maan tasalla, vain vaatteet päällemme jäivät. Sen kevään ja kesän olimme naapurin aitassa ja syksyllä, marraskuussa, muutimme jälleen omaan kotiin, joka oli tehty navetan hirsistä.

Äidillä taisi olla tosi vaikeaa niinä vuosina, mutta me lapset olimme reippaita ja tyytyväisiä, olihan meillä turvallinen koti. Voin sanoa, että onnellisia, opimme tekemään yhdessä työtä. Kerättiin marjoja ja sienä, tehtiin kerppuja lampaille ja hoidettiin kasvimaata. Niin kuin tehtiin siihen aikaan monessa muussakin perheessä. Kaikki 5 pääsimme oman orren alle ja leivän syrjään kiinni. Maija-siskoni oli siivousfirman työnjohtajana Helsingissä. Unto-veljeni valmistui puusepäksi ja muutti Lahteen. Oiva opiskeli insinööriksi ja teki pitkän työuran Joutseno Pulpilla. Reijo valmistui hitsaajaksi ja sai töitä Helsingistä. Minä olin kaupan alalla koko ikäni. Tuli meinasi koitua Oivan kohtaloksi uudemman kerran muutama vuosi sitten. Hänen Saimaanrannalla oleva, juuri valmistunut kesähuvila paloi poroksi yöllä. Hän pääsi vaimonsa kanssa nippanappa ulos, yöpaita päällä ja paljain varpain. Jutun kirjoittaja: Liisa Pekkarinen

Kari Miromäen terveiset: Sellaista oli elämä silloin! Siposen suku on kestänyt kaikki "mylläkät", ilot, surut, nälät. Kaikki me on löydetty paikkamme. Jonkun tie on vienyt kauas merten taakse, suurin joukko on pysynyt Suomessa, Pohjois-Karjalassa. On tehty työtä kykyjemme mukaan. Voisin sanoa, että SUKUMME SAATTAA TAIPUA, MUTTA EI TAITU!

ONNI JA ELINA SIPOSEN TARINA

Elina ja Onni olivat lapsuuden kavereita, naapuruksia; vain sauna välissä. Molemmat ovat syntyneet Kiteen Juurikasta; Onni on syntynyt (1.7.1917) Riuttavuorella ja Elina (27.10.1920) Kaatiolammen rannalla maakuoppasaunassa. Elina äiti Leena Malinen (os. Silvennoinen) oli saippuankeittäjä ja juuri sellaisella mustalla tervasaippualla Elinakin on pesty. Elina on sanonut, että siksi hän onkin niin tumma aina ollutkin.

Elina autteli Onnin äitiä Hilja Siposta, kun Onni oli sotaväessä. Hilja Siposen sisar Lyydia ja hänen miehensä Juho Ketolainen olivat kovasti sitä vastaan, kun Elina oli Onnin äidin kotona auttamassa. He olivat sanoneet Onnille, että jos otat tämän Elinan vaimoksesi joudut perikatoon. He olivat ilmoittaneet viranomaisille, että Elina pitää saada pois Hiljan luota. Siitä johtuen Elina joutui oikeuteen kieltäytyen hänelle tarjotusta työstä tms. ja siitä hänet tuomittiin vankilaan 15 vuorokaudeksi.

Yhteydenpito jatkui, kun Onni meni sotaväkeen. Lomat he viettivät yhdessä ja kirjeet kulkivat. Kirjeet olivat heille erittäin tärkeitä, sillä niistä Elina tiesi, että ainakin vielä hän oli elossa. Kun Onni haavoittui lievästi ;kranaatti räjähti ja Onnilta meni kuulo toisesta korvasta pysyvästi ja kaikki näkö meni ja hänet vietiin sokeana sairaalaan, mutta näkö palautui osittain ennalleen. Huonomminkin olisi voinut käydä, koska Onnilla oli ammusvarasto selässä, jos se olisi räjähtänyt, ei Onnista olisi ollut tulijaa kotiin. Silloin kuukauteen ei Onni pystynyt kirjoittamaan ja ne olivat pitkiä viikkoja Elinalle. Sodasta huolimatta nuoret halusivat tavata toisiaan aina kuin mahdollista.

Kerran Elina kuuli, että Onni on kotonaan lomalla. Hän itse oli tuolloin Kiteenjärven takana palveluspaikassa Kuhilasvaarassa Matikaisessa lähellä Värtsilän lentokenttää. Elina lähti oitis tapamaan Onnia, kun hän oli järvenselällä myrsky nousi ja matka piti mennä veneellä viitisen kilometriä ja sen jälkeen kävellen vielä 11 kilometriä. Ja aamuksi hän palasi samaa reittiä takaisin, että kovasti on pitänyt tykätä toisesta! Toisella kertaa Elina kuuli, että Onni on siirtynyt valvojaksi sotavankileirille Sortavalaan. Elina ajoi pyörällä tuon 70 kilometriä Juurikasta Sortavalaan.

Sota-aikaan mahtui monenmoista muutakin. Esimerkiksi Elina sota-aikana työvelvollisena kuljetti karjalaisen Matilaisen evakko perheen lehmiä Kiteeltä Kyyjärvelle. Sekä Elinan palvelus, jolloin hän joutui neljän muun tytön kanssa pesemään sotatantereilta tulleita ruumiita(Kumurissa kaatuneita 511 eteläpohjalaista poikaa) Kiteellä meijerin rannassa kuukauden ajan työvoimapäällikön määräyksestä.

Tottelemattomia uhattiin vankilalla, josta Elinalla oli jo kokemusta. Sotapoikien ruumiit haudattiin väliaikaisesti Kiteen kirkkomaahan, josta ne seuraavana talvena siirrettiin oman seurakuntansa sankarihautoihin. Kun ruumiit kaivettiin väliaikaisesta haudasta oli ehdottomasti kielletty, että sitä ei saanut mennä katsomaan, mutta Elina meni kielloista huolimatta katsomaan kiviaidan yli, kun hän oli palveluksessa Järviön matkustajakodissa.

Elina ja Onni aloittivat yhteiselonsa kymmenen neliön mökissä, Onni kommentoi nauraen, että oli siinä sängyn paikka. Joulukuun toisena päivänä vuonna 1946 pari vihittiin. Heidän vihkireissunsa oli paitsi ikimuistoinen myös varsin erikoinen. -Kahdeksan vuotta oli syöty yhteistä leipää. Heillä oli jo puolen vuoden vanha poikakin. Illalla Onni haastoi Elinalle, ettei tällainen vetele. Pitäs käyvä papin luona. Hän teki iltasella jyvakuorman ja sanoi, jotta lähe mukkaan ja sillä myllyreissulla he kävivät vihillä Romolan pappilassa. Todistajaksi pappi pyysi pappilan kotiapulaisen, koska ketään muuta ei ollut saatavilla. Anopille sanottiin, että olisi syytä keittää vihkikahvit, kun he tulivat reissulta. Ei ollut juhlia, eikä hääpukua, ei semmoinen tullut edes mieleen Elina kertoi, että parempi hyvä mies kuin hepenet.

Pariskunta muutti suurempaan asuntoon siinä vaiheessa, kun heillä oli jo kahdeksan lasta. Kaikkiaan lapsia syntyi 11, josta on elossa yhdeksän. Kaksostytöt syntyivät kuolleina ja he olivat Elinan ja Onnin ensimmäiset lapset. Seuraavan asuinpaikan he ostivat Erkki Martikaiselta vuonna 1960, joka oli puolen kilometrin päässä. Kotitilalla Siposet raivasivat pellot kivettömiksi. Ja sitten tuli sellainenkin aika, jolloin pellot metsitettiin. Lisäksi puuntaimia istutettiin metsiin.

Onnille tärkeitä elämässä olivat metsätyöt ja talvisin hän työskenteli savotoilla. Kun heillä oli talossa karjaa, Onni käytti kaiken liikenevän aikansa metsänhoitotyöhön. Josta hänet myöskin palkittiin vuonna 26.10.1976 Osuuspankkijärjestön valtakunnallisessa puun tehotuottajat esiin kamppanjassa kunniakirjain ja palkinnoin tuloksellisesta puun tuotannon varmistamisesta saattamalla tilansa taimikot valiokuntoon. Elina hoiti lapset, lehmät ja hevoset. Anoppi auttoi karjanhoidossa. Karjaa he ehtivät hoitaa parikymmentä vuotta. Lisäksi Elina teki kuppauksia toistakymmentä vuotta naapurin innostamana siihen asti, kun terveys sen salli.

Myöhempään Elina oli mukana Kiteellä Laulunystävät kuorossa veljensä kuoleman jälkeen. Elinasta oli mukava laulaa muiden mukana ja samalla hän näki tuttuja ja virkistyi. Laulunystävät kuorossa Elina kerkesi olla mukana yli 20 vuotta. Hän aikoi jättäytyä pois

kuorosta, mutta toiset sanoivat, että kyllä meillä yksi ilopilleri mukana menee.

Onnille ja Elinalle oli puutarhan hoito kaikki kaikessa. Varsinkin Onnille kasvihuoneita piti olla enemmän kuin tarpeen. Marjapensaita tilalta löytyi vain vähän toista sataa ja kasvihuoneita parhaimmillaan kolme ja perunapelto sekä kasvimaa. Ruoka saatiin omasta maasta. Myös eläimet ovat olleet tärkeällä sijalla elämässä, aina on ollut talossa koira ja kissa. Välillä sikoja, hanhia, kaneja on myöskin ollut. Onnin ukinukki Pekka Siponen (vaimo Anna Siponen os. Heikura) oli Suomen suurimpia rihmaspyyttäjiä. Joka oli osittain sokea, joten Onni oli mukana aina ansoja tarkistamassa. Pekka jota kutsuttiin myös Ukko-Pekaksi jolla oli toista tuhatta rihmasta parhaimmillaan pyynnissä ja hän muisti myös nämä hyvin tarkasti näöstä huolimattaan.

Onni ja Elina olivat myös hyvin tunnettuja Juurikassa olevasta Erämajastaan ,jonka heidän lapsensa ovat rakentaneet yhdessä ja jossa koululaiset ja muutkin usein vierailevat. Siposten erämajasta on myös tehty juttu Jahti-lehteenkin. (Jahti 2/2002)

Elinan ja Onnin onnellinen taival kesti kahdeksan vuotta ennen kuin pappi sanoi aamen ja sen jälkeen 62 vuotta. Elinalla oli aina Onni matkassa. Onni ja Elina kulkivat aina käsikädessä, Onni oli joka kerta myös kirkolla mukana, kun Elina oli kuorossa. Joku lapsista ehti aina käyttämään. Osa lapsista asui saman katon alla, auttoivat ja kuljettivat heitä. Ei ollut elo yksinäistä ja sai omassa kodissaan elää loppuun asti. Aika heistä jätti; Ensimmäinen Elina nukkui pois 27.3.2009 klo yöllä 3.55 ja Onni 11 päivää vaille neljä kuukautta Elinan jälkeen 13.7.2009 klo 9.30-10.00 välillä.

Sukutapaaminen vuonna 2009 järjestettiin Ilomantsissa -
Petkeljärven Retkeilykeskuksessa.

Vuonna 2010 - halukkailla oli mahdollisuus osallistua Sulkavan soutuihin sukuseuran "omassa" kirkkoveneessä. (Toimittaja Irina Björkman teki jutun soudusta ET/12 -lehteen 4.8.2010.)

Sulkavan Soudut on perinteikäs soutuveneilijöiden tapahtuma. "Siposet soutavat Sulkavalla" oli Kari Miromäen slogan ja niinpä hän organisoi seuran käyttöön kirkkoveveen, jolla sukuseuran joukkue osallistui Partalan saaren ympäri soutuun.

Tässä veneessä oli mukana myös ET -lehden toimittaja Irina Björkman, joka teki jutun soututunnelmista. ET/12 4.8.2010. Lue juttu sukuseuran kotisivuilta netistä.

Tässä on seuraavana parin veneessä mukana olleen tuntoja "veneilyn" ihanuudesta.

SIPOSEN VELJEKSET SOUTIVAT SAIMAALLA

Huutoonsa on aina vastattava! Tämä on minullekin opetettu jo ammin. Edellisessä sukukokouksessamme Ilomantsissa Miromäen Kari, kymmenet kerrat Sulkavan soudun kokeneena, tuli ehdottaneeksi, että jospa mekin sukuseuran joukkueella ensi kesänä osallistuisimme...No, meitä veljeksiä ei tarvinnut monesti maanitella siinä jonkin verran myötälaitaisessa tilanteessa. Nimet vain ensimmäisten joukossa paperiin ja odottelemaan seuraavaa heinäkuuta.

Seuraavan kesän korvalla Kari soitti ja kysäisi, että vieläkö ilmoittautumisemme pätee. -Totta kai, vastasin. Ryhmä oli kuulemma kutakuinkin koossa ja mukaan tulee myös ET -lehden toimittaja tekemään juttua valtakunnan ensimmäisen sukuseurajoukkueen soutukokemuksesta.

Soutuviikonloppu koitti. Olin ajellut velipojan hoteisiin Hirvensalmelle mökille, josta seuraavana aamuna posottaisimme aamuarhain Sulkavalle; soudun lähtö oli määrä olla kello 8.00. Olimmehan toki urheilusuoritukseen varautuneet; olin hankkinut meille samanlaiset persuksista topatut shortsit sekä nahkaiset pyöräilyyn oivat sormikkaat, kyllä ne soutuunkin passaavat sekä identtiset lierihatut, saattaisihan aurinko paahata huomennakin. Ostimme kaupasta energiajuomia ja suolakurkkuja, jos vaikka alkaisi vähän hiukoa. Litrakaupalla vettä ja aurinkorasvaa sekä suklaata pakkasimme myös reppuumme.

Saunan lämmitessä kävimme salaa harjoittelemassa kiertäen saaren soutuveneellä. Minä soutelin ja Reijo -veljeni piti perää sanoen soutaneensa viikolla jo saman matkan. Tunsin olevani elämäni kunnossa! -Harjoittelu on lahjattomien puuhaa, ehkä kilometrin

soutu-urakan jälkeen totesimme, saunoimme, menimme nukkumaan uusia elämyksiä innokkaasti odottaen ja asettaen kellon soimaan kolmen nurkilla.

Varhain aamulla koetimme todella tankata monipuolisella aamupalallamme ja porhalsimme Sulkavaa kohti. Hyvissä ajoin ennen Sulkavaa suoritimme kirjaimellisen tyhjennysharjoituksen, ettei olisi ollut peräti korkean paikan leirikäväisy jonkin kallion kupeella ja aloimme soitella Karilta tarkempia lähtöpaikkaohjeita. Muutaman ohjeen saatuaamme päädyimme lähtölaiturille haeskelemaan venettämme ja soutu-kumppaneitamme. Kari jakoi meillekin yhtenäiset soutu-paidat; joukko alkoi olla koossa ja aloimme ahtautua veneeseemme kapteenimme harkitsemaan järkevimpään mahdolliseen järjestykseen, me tietysti velipojan kanssa vierekkäin edessämme vain nuorehkoja atleetteja, ns.tahtiairokaksikko. Enteellistä, liekö Kari jo ounastellut meidän osaavan edes vähän pysyä tahdissa, kun mallisuorittajat olivat ihan äärellään? Totuus alkoi valjeta samaan tahtiin kuin aamuaurinko porottaa lierihattupäitämme.

Kiersimme pienen harjoituslenkin lahdella, lähtölaukaus paukahti ja taival alkoi. Aiomme kolahtelivat vähän päästä etummaisten tai takanamme soutaneiden airojen kanssa ennen kuin tahti alkoi löytyä.

Samanlaisia kiilteleviä kirkkoveneitä oli joka puolella lähes silmäkantamattomiin, keula kohisi, ruperteltiin mukavia ja ensimmäiset viisi kilometriä jäivät taakse. -Tämähän tuntuu sujuvan kuin ``heinänteko``; heiniä vain oli seipäillä vielä kovin vähän! Opimme pian myös soudun aikana tapahtuvan energiatankkausmetodin: vuorollamme edestäpäin lukien nostimme aiomme vedestä koettaen jollain konstilla vapauttaa kätemme ravinnon nauttimiseen ja nesteyttämiseen. Veneen vauhti ei saanut hidastua, sanoi kippari. Alkuun aironi jotenkin sotkeutui jalkani alle niin, etten ollut saada sitä käyttööni ilman jalan irrottamista remmeistä. Sähäsin siinä lähes joka kerran aikani: mahtoi Kari meistä ajatella! Ilmeet eivät paljastaneet mitään. Juomat hupenivat, suolakurkut samoin sekä suklaakastike repun pohjalla, aurinko paahtoi kuin vain tuona vuosisadan kesänä pilvettömältä taivaalta ja reilut kymmenen kilometriä oli edetty. Hymy hyytyi, jutut alkoivat vähetä ainakin minulta. Kaikeksi onneksi venekuntamme naiset alkoivat vaatia ns. pissataukoa. Olin ollut jo oikeissa ääneen kysäistä, että mihin meillä tällainen kiire on, loma-aikana, ja eiköhän nosteta kaikki aiomme ylös ja katsella upeita Saimaan maisemia, jos vaikka hylkeen havaittisi? Mutta

naiset pelastivat maineeni kuten niin usein ennenkin. Karautimme veneemme saareen, tyhjentelimme ja täydentelimme mm. mustikoilla, joita saareissa olisi ollut runsaasti. Kymmenen minuutin päästä kuului komento kiirehtiä sorvin ääreen soutupaikalleen ja matka jatkui jälleen kohdaltani vähän virkeämmin.

-Veto, veto, veto, tuon saaren takaa alkaa kahdeksan kilometrin pituinen selkä, jonka jälkeen on vielä jäljellä pelkkä loppukiri, 12 kilometriä, kuului takatuhdolta. Jalat olivat krampanneet, Kari oli varautunut tähänkin herkullisiin suolarakein, joita vähän päästä koetin imeskellä. Koetin olla urhoollisen näköinen ja olla soutavinani ja säästellä ehtyneitä voimiani loppurypistykseen. Edessäni soutavilla nuoremmilla miehillä ei näyttänyt olevan hädän päivää. Pettymys kaiheri mielessäni, olinhan ikäni jollakin tasolla urheilut. Tässä lajissa vain ei ollut mitään hyötyä lentopallotaidoistani tai opettajaikämiesten pituushypyn Suomenmestaruudesta tai nopeista kintuistani. Luodoilta vilkuteltiin meillekin, ohitsemme lipuvien superveneiden kansilla näkyi aurinkoa ottavia ihmisiä juomapulloineen, vähine vaatetuksineen ja aurinkolaseineen -ja vahingoniloisine virnistyksineen, vai kuvittelinko vain? Tuoksui aurinkorasva ja grillimakkarat ja minä olisin niin halunnut irrottautua remmeistäni ja siitä helvetillisen vinosta ja epäsymmetrisestä asennosta ja pompata uimaan, mutta enhän voinut kun velvollisuus vaati kuin musketööreillä ikään: kaikki yhden ja yksi kaikkien puolesta!

Repussamme ei ollut jäljellä enää muuta kuin vettä, taukovuoromme venyivät pitemmiksi kuin muilla ja huuliltani oli ollut jo kauan tulossa: -Höllätään helevetissä, mennään taas saareen vaikkei pissatakaan, keitellään kahvit ja varmaan jollakulla on matkassa kaikille makkaratkin kylmistä oluista puhumattakaan, mitäs tuumaatte? Tullaan perille kun tullaan! Ääni kaikui korvissani: -Veto, veto, veto...Kipeytynein persuksin ja reisin ja olkapäin koetin sumeasti herätellä tajuntaani elämäni onnellisia aikoja, lapsiani ja velatonta asuntoa, joka jäisi jälkeeni, jos en tästä selviäkään. Omakin kirkkoveneeni Koti-Espoossa taisi mielessä käväistä. Vauhtimme oli hidastunut ja ohitsemme meni venekunta toisensa perään. Mietin pörssikursseja, taloudellista noususuhdannetta ja juuri alkavaa vapaaherran aikaani; se taitaa jäädä perin lyhyeksi, tuumailin.

-Viimeiset viisi kilometriä vielä, huuteli Kari, -maali hämmöttää! Lopultakaan en tiedä mitä tapahtui, mutta vauhti alkoi kiihtyä ja ohittelimme muita veneitä tämän tästä. Keulassa kohisi taas, rytmi

ja kiivaampi tahti pysyivät upeasti. Tuntui kuin aironi lavat eivät kaikistellen olisi tavanneet veden pintaa lainkaan: olimme kuin Lentävä Hollantilainen Siposen sukuseuran kirkkoveneen hahmossa vain -ja loppusuoralla. Kansa hurrasi soutustadionin rannalla ja aloin erottaa väkijoukosta vähitellen sukuseuran tuttuja kasvoja. Jäimme tavoiteajasta vaivaiset parikymmentä sekuntia, mutta meitä se ei askarruttanut pennin vertaa. Toistamme tukien pääsimme jollakin ilveellä maan kamaralle. Otettiin kuvia veneessä ja rannalla; katsellessani niitä myöhemmin kasvoillani on pikemminkin irvistys kuin helpottunut hymy.

Saatiin Karilta ruokalipuke, käytiin syömässä ja Kari jakoi meille(kin) Soutumestari-italin ja kunniakirjan kuultuaan, että lähdemme pikimmiten ajelemaan Hirvensalmea kohti. Minun autollaajostani vain ei tullut mitään, jalat kramppasivat vieläkin ja veljeni, ammattiautoilija, sai hoitaa homman.

Perillä söimme, lepäilimme ja päätin äkkiä sittenkin ajella kesäillan rauhassa takaisin Espooseen. Miten olisi mahtanut käydä, ellei hiljan hankkimassani autossa olisi ollut ilmastointia. Sen avulla jaksoin ajaa ja pysyä hereillä. Kotona pääsin heti saunaan, unta ei todellakaan tarvinnut odotella.

Aamulla heräillessäni kivutonta paikkaa ei ollut, joka paikkaa kolotti ja vihloi, liikkeeni olivat kuin hidastetusta filmistä. Vaimoa tuppasi naurattamaankin olotilani, mutta mitäpä ylipuhuttava ihminen ei tekisi lupauksensa lunastaakseen, kävi siinä sitten miten tahansa. Karikin soitteli ja kyseli vointiani johon minä urhoollisesti, että eihän tässä mitään erikoista, vähän ovat jalat kipeät. Eiköhän tuo lie tarkistussoittanut, että onkohan jo ennestäänkin hiipuneessa kansankynttilässä minkäänlaista elonmerkkiä?

Niinpä. Elämyksiä ei kokeilematta ja elämättä saa. Yhteisön, tässä tapauksessa Siposen sukuseuran, puolesta yhdessä toimien tehdään suurtekoja. Aina ensin tarvitaan idea ja sen jälkeen toteuttaja. Kiitos Kari ja soutukollegat. Tästäkin ikimuistoisesta haasteesta selvittiin kunnialla; seuraavalla kerralla menisi jo kuin tyhjää vaan!

Martti Siponen

luokanopettaja , Huk evp

SOUTUMIETTEITÄ

Minun soutukokemuksilla ei voi paljon kehuskella: Karelia-Soudussa olen ollut mukana huolto- ja kannustusjoukoissa, soutuveneellä olen soudellut muutaman kerran eli hyvin vähäisellä soutukokemuksella nimeni päätyi Sulkavan soudun osallistujalistalle...

Kun kesän 2010 soututapahtuma alkoi vääjäämättä lähestyä, ajattelin ja toivoin, että soutajia löytyy suvun piiristä pilvin pimein ja saan luovutettua paikkani jollekin konkarille. Mutta niinpä siinä sitten kävi, että huomasin ajelevani kohti Sulkavaa kauniina kesäisenä aamuna hieman pelonsekaisissa tunnelmissa. No, onneksi mukana matkassa olivat Saku-isä ja Seija-täti, joka lähti mukaan kannustusjoukkoihin.

Lähtöpaikka löytyi helposti, eikä siellä tarvinnut olla yksin. Paikka kuhisi sporttisen näköisiä soutajia ja ryysiksen keskeltä löytyi Siposten urhea porukka. Hienot soutupaidat päällä lähdimme "tutustumaan" veneeseen ja onnekseni sain vieruskaverikseni Et-lehden toimittajan, joka oli aiemmin ollut tapahtumassa mukana ja osasi näin antaa hyviä käytännön vinkkejä soutuun liittyen. Siinä sitten vähän soudeltiin ja harjoiteltiin ja sittenpä sitä mentiin eikä meinattu!

En osaa edes sanoa kuvata kuinka hienolta tuntui, kun souturytmi löytyi ja huomasin osaavani soutaa siinä kuin muutkin. Etukäteen olin huolissani, että ehtiikö siinä vauhdissa ollenkaan ottamaan meuhörppyä saatikka syömään, mutta huoleni osoittautui turhaksi. Meillähän oli vuorotellen "evästely/tankkaustauot". Aurinko paistoi pilvettömältä taivaalta, järvi kimmelsi ja soutuseura oli oikein mukavaa. Juttua riitti toimittajan kanssa, juttelimme niitä näitä ja taisipa edessämme istuvat miehet tuumailla, että eiköhän nuokin hiljene loppumatkasta...mitähän ne sillä tarkoitti? Mutta sitten iski pissahätä, istuminen alkoi tuottaa hankaluuksia ja lopulta uskaltauduin huikkaamaan, että voitaisko mitenkään pitää pienenpienää pissataukoa. Oli mukava vähän jaloitella, ja taisipa monella muullakin olla asiaa

puskaan.

Pieni tauko teki hyvää ja virkeänä jatkoimme matkaa. Juttu luisti edelleen vaikka takamus ja pakarat tuntui välillä olevan tulossa. Kilometri toisensa perään taittui ja jossain vaiheessa me jopa ohittelimme muita veneitä.

Lopulta maalisuora hämötti ja hurraahuutojen ja taputusten saattelemana suorastaan kiisimme maaliin. Valokuvien räpsimisen jälkeen saimme luvan nousta veneestä, oli mukava tuntea maata jalkojensa alla.

Jo soudun aikana ja vielä sen jälkeenkin olin iloinen siitä, että lähdin mukaan - mahtava kokemus!

Kiitos kaikille soutajille mukavasta soutupäivästä ja erityisesti haluan kiittää Karia hyvin sujuneista järjestelyistä ja perämiehenä toimimisesta! Toivottavasti Siposten suku soutaa Saimaalla joskus toistekin!

- anne-

Annelle tuli heti maaliin tulon jälkeen kiire soittaa kotiin. "Mä tein sen".

SUKUJUHLAN OHJELMA 2.7.2011

10.00 SUKUSEURAN LIPUNNOSTO (Veikko Sipola ja Sakari Siponen)

HARTAUSHETKI (Eeva Siponen)

10.30 VASTAANOTTO (puheenjohtaja)

ILMOITTAUTUMINEN

TERVETULIAISKAHVIT

ARPOJEN MYYNTIÄ

11.15

SUKUJUHLA JA -KOKOUS

SUKUJUHLAN AVAUS / TERVETULOTOIVOTUS

YHTEISLAULU: KOTIMAANI OMPI SUOMI

VUOSIKOKOUS

TANSSIESITYS

N. 13.30 **LOUNAS**

15.00 ARVONTA

VAPAATA OHJELMAA mm. kyykkä, patikointia, soutelua, pyöräilyä

NÄYTTELY: mm. Seija Hirvelän käsitöitä ja Kirsi Siposen veistoksia

18.00 SIIRTYMINEN KAMMILLE (ISO KOTA) noin 1.3 km

- Kammilla esiintyy Hannu Brelo, Muzikka Pielisen Karjalasta

- vapaata ohjelmaa, yhteislaulua

- mahdollisuus ostaa nokipannukahvia, mehua, pullaa ja makkaraa

ILMOITTAUTUMINEN SUKUJUHLAAN

Ilmoittautumiset sukujuhlaan **15.6.2011** mennessä Seija Turuselle

Puh. 040-5271190

Sähköposti: seija.turunen@kotikanava.fi

Osallistumismaksu sisältää kahvin ja lounaan:

Aikuiset 30 €

Lapset 5-14 v. 15 €

Lapset alle 5 v. veloituksetta

Muista kertoa ilmoittautumisen yhteydessä erikoisruokavaliostasi.

Osallistumismaksu maksetaan Siposten sukuseura ry:n tilille 508609-443330. Myös jäsenmaksu 10 € maksetaan samalle tilille.

Illan tapahtuman tarjoilu maksetaan erikseen kammilla.
Kahvi, voisilmäpulla ja makkara 5 €
Varaa rahaa mukaan.

HUOM! HUOM! HUOM! HUOM! HUOM! HUOM! HUOM!

PERINTEISET

ARPAJAISET

PS. VARAATHAN PIENTÄ RAHAA

HUOM! HUOM! HUOM! HUOM! HUOM! HUOM! HUOM!

TERVETULOA RAUTAVAARALLE 2.7.2011

Siposten sukuseuran 8. sukutapaaminen on Rautavaaran Metsäkartanossa. Sukutapaaminen on tällä kertaa yksipäiväinen.

Metsäkartanossa on mahdollisuus yöpyä. Alustavasti on varattu

- 5 lomahuoneistoa, joissa 39 vuodetta, hinta 57 €/aikuinen, lisäyö 39 €
- Eräsviitti, jossa on 4 vuodetta, hinta 57 €/aikuinen, lisäyö 39 €
- Erähotelli Justeeri, jossa 12 huonetta, hinta 40 €/aikuinen, lisäyö 27 €

Lomahuoneistoissa on oma sauna. Justeerissa on yksi sauna, jokaisessa huoneessa oma vessa ja suihku. Majoitushintoihin sisältyy liinavaatteet, saunominen ja aamiainen.

Majoitusvaraukset tehtävä 15.5.2011 mennessä
Puh. 040-8396350
Sähköposti: info@metsakartano.com

Läheisellä leirintäalueella voi yöpyä asuntoautolla tai -vaunulla.

Hinta:

- Perusmaksu 8 €/vrk vaunu/-auto
- Sähkö 4 €/vrk
- Henkilömaksu 4 €/vrk aikuinen, 2 €/vrk lapsi (5-14 v)
- Leirintäkorttialennus 2 €/vrk perusmaksusta

Metsäkartanon ravintola on auki klo 21.00 saakka.

AJO-OHJEET METSÄKARTANOLLE

Kuopiosta (n. 135 km):

• Ajetaan valtatie 5:ttä Siilinjärvelle, josta käännetään valtatie nro 75:lle Nurmeksen (ja Nilsiä) suuntaan. Tietä n:ro 75 ajetaan reilu 60 km ja käännetään Rautavaaralle (vasempaan) tielle n:ro 580. Risteyksestä on Rautavaaralle matkaa 21 km. Rautavaaran kylän kirkon kulmalta käännetään tielle nro 87 Nurmeksen suuntaan, jota n. 17 km ja käänös vasempaan - opasteiden mukaan 7 km Metsäkartanolle.

• Ensimmäiset opasmerkinnät Metsäkartanolle Kuopion suunnalta tultaessa alkavat ennen Rautavaaralle kääntyvää risteystä, noin 46 km ennen paikkaamme.

Iisalmesta (n. 97 km):

• Kantatie nro 87:ää Nurmekseen päin, (kääntyminen Rautavaaran kirkon kulmalla kuten edellä) opasteiden mukaan käänös vasempaan, Metsäkartano 7 km.

Nurmeksesta (n. 40 km):

• Valtatie nro 75:ä Kuopion suuntaan, kääntyminen Savikylässä opasteiden mukaisesti Rautavaaran suuntaan tielle nro 87. Läänin rajan jälkeen n. 7 km ja käänös opasteiden mukaisesti oikealle, Metsäkartano 7 km.

Kajaanista (n. 120 km)

• Kantatie nro 18:aa Nurmekseen saakka, josta käännetään Kuopion tielle (nro 75) ja siltä tieltä edelleen Rautavaaran suuntaan oikealle (tie nro 87). Läänin rajan jälkeen n. 7 km ja käänös opasteiden mukaisesti oikealle, Metsäkartano 7 km.

Rautavaaran kirkonkylältä matkaa on 24 kilometriä. Kantatietä n:ro 87 Nurmeksen suuntaan 18 km, jonka jälkeen käännytte Metsäkartano -opasteiden mukaan vasemmalle. Ajakaa 7 km ja olette perillä.

Teiden varsilla on myös isot opastetaulut, joissa Metsäkartanon sijainti kerrotaan!

HUOM! HUOM! HUOM! HUOM! HUOM! HUOM! HUOM!

Sukuseuran uudet tuotteet ovat myynnissä.

Pikee -paidat värit: Musta, Punainen, Harmaa
Naisille oma
leikkaus

T -paidat:

Lippis:

Muki:

Jos haluat nimen mukiin -
ota yhteys Kari Miromäkeen.
15.6. mennessä.

Puh. 040 837 6879,
outi.miro@suomi24.fi

Mukissa on kaksi sukuseuran sukuvaakunaa.

Mukit myynnissä ilman nimeä jos ei ole tilausta nimellä.

Muut tuotteet: Sukukirja, standaari, isännänviiri

Kaikki tuotteet ovat myynnissä Sukutapaamisen yhteydessä Rautavaaralla 2.7.2011.

HUOM! HUOM! HUOM! HUOM! HUOM! HUOM! HUOM!